

Mál nr. 236/2014**M****og****vátryggingafélagið X v/ starfsábyrgðartryggingar lögmans.****Ágreiningur um gildissvið starfsábyrgðartryggingar lögmanna og fyrningu skaðabótakröfu á hendur lögmanni.****Gögn.**

119. Málskot, móttakið 23.7.2014, ásamt fylgigögnum.

120. Bréf X, dags. 18.8.2014, ásamt vátryggingarskilmálum.

Málsatvik.

A og B leituðu til D, lögmans, til að aðstoða þau við gerð kaupmála og erfðaskrár er þau gengu í hjúskap 20.11.1999. Skjöl þessi eru dagsett 18.11.1999. A og B áttu ekki sameiginlega niðja. Með kaupmálanum var fasteignin E, gerð að séreign A, en með erfðaskránni átti m.a. að tryggja að þegar skipti færu fram kæmi E óskipt í hlut erfingja A. A lést í október 2010 og sat B í óskiptu búi uns hann lést í apríl 2013. Við skipti á dánarbúi A og B komu í ljós tiltekin mistök sem höfðu átt sér stað við fyrrgreinda skjalagerð og leiddu til þess að M, börn A, fengu úr búinu einungis 66,6% af andvirði E.

Með bréfi, dags. 21.2.2014, kröfðust M bóta úr starfsábyrgðartryggingu D hjá X vegna þess tjóns sem þau telja sig hafa orðið fyrir vegna mistakanna. X hefur hafnað bótaskyldu, annars vegar á þeirri forsendu að samkvæmt skilmálum ábyrgðartryggingarinnar bæti vátryggingin einungis tjón sem viðskiptavinir lögmans verða fyrir og hins vegar á þeirri forsendu að krafa M sé fyrnd.

Álit.

Samkvæmt grein 4.1 í skilmálum lögboðinnar starfsábyrgðartryggingar lögmanna hjá X bæti vátryggingin almennt fjártjón viðskiptamanna vátryggðs er leiðir af gáleysi í störfum hans sem lögmans eða þess sem ráðinn er til starfa hjá honum. Samkvæmt 1. mgr. 25. gr. laga um lögmennt nr. 77/1998 ber lögmaður bótaábyrgð á störfum sínum og starfsmanna sinna eftir almennum reglum. Þá er tekið fram í fyrri másl. 2. mgr. sömu greinar að lögmonnum sé skylt að hafa í gildi ábyrgðartryggingu hjá vátryggingafélagi sem hefur starfsleyfi hér á landi vegna fjárhagstjóns sem leitt getur af gáleysi í störfum þeirra eða starfsmanna þeirra. Af ákvæði þessu leiðir að gildissvið starfsábyrgðartryggingar lögmanna verður ekki einskorðað við fjárhagstjón viðskiptamanna þeirra. Ber að túlka vátryggingarskilmála þá sem giltu um starfsábyrgðartryggingu D hjá X með tilliti til þessa. Bótaskyldu úr ábyrgðartryggingunni verður því ekki hafnað á þeim grundvelli að ekki hafi verið um að ræða almennt fjártjón sem viðskiptamaður D hafi orðið fyrir.

Í gr. 3.1 í skilmálum ábyrgðartryggingarinnar er tekið fram að vátryggingin taki til skaðabótakröfu á hendur vátryggðum er til stofnast á vátryggingartímabilinu án tillits til þess hvenær það atvik varð sem krafan reis af. Þá segir í gr. 3.2 að skaðabótakrafa telst hafa stofnast við það tímamark að hið fyrra af eftirfarandi tilvikum hefur borið að höndum:

3.2.1 tjónþoli geri skriflega skaðabótakröfu á hendur vátryggðum eða félaginu eða

3.2.2 váttryggðum verður fyrst kunnugt um að viðskiptamaður hans hafi orðið fyrir fjárhagslegu tjóni sem gæti fallið undir váttryggingu þessa og kunni að verða rakið til gáleysis váttryggðs, eða að bein hætta sé á að slíkt tjón verði.

Samkvæmt því sem fyrir liggur í gögnum málsins verður, með vísan liðar 3.2.1 í skilmálunum, að telja að skaðabótakrafa í skilningi váttryggingarsamningsins hafi stofnast er M kröfðust bóta úr ábyrgðartryggingunni með bréfinu til X, dags. 21.2.2014. Um váttryggingarsamninginn gilda því ákvæði laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga, en í 2. mgr. 52. gr. þeirra laga segir að í ábyrgðartryggingum fyrnist ábyrgð félagsins samkvæmt sömu reglum og gilda um fyrningu skaðabótaábyrgðar. Hin skaðabótaskylda háttsemi, sem er til skoðunar í máli þessu, átti sér stað í nóvember 1999, þegar D varð á mistök við skjalagerðina fyrir A og B. Um fyrningu skaðabótakröfu M á hendur D fer því eftir ákvæðum þágildandi laga um fyrningu skulda og annarra kröfuréttinda nr. 14/1905, en þrátt fyrir fyrrgreind ákvæði í greinum 3.1 og 3.2 í váttryggingarskilmálunum ræðst það af almennum réttarreglum um fyrningu skaðabótakrafna hvort krafa M sé fallin niður vegna fyrningar.

Skaðabótakrafa M á hendur M fyrnist á 10 árum, sbr. 2. tölul. 4. gr. laga nr. 14/1905, en fyrningarfræstur telst frá þeim degi, er krafa varð gjaldkræf, sbr. 1. másl. 1. mgr. 5. gr. laganna. Svo sem fyrr segir áttu mistök D sér stað í nóvember 1999. Þá varð þeim A og B kunnugt um efni þeirra skjala sem D útbjó og leiddi síðar til þess tjóns sem M telja sig hafa orðið fyrir. Þótt M hafi fyrst orðið mistökin ljós kjölfar skiptafundar í dánarbúi A og B 18.12.2013 verður eins og hér stendur á að líta svo á að upphaf 10 ára fyrningafræstsins hafi verið þegar mistök D urðu 18.11.1999, líkt og almennt gildir um fyrningarfræst skaðabótakrafna. Krafa M á hendur D var því fyrnd þegar þau kröfðust bóta úr ábyrgðartryggingu hans 21.2.2014. Þau eiga því ekki rétt til bóta úr ábyrgðartryggingunni.

Niðurstaða.

M eiga ekki rétt til bóta úr starfsábyrgðartryggingu D hjá X.

Reykjavík, 16. september 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.